

Lasten kirjasto. № 7.

Pieni
Sanomain myyjä.

Hinta: 5 penniä.

Nåhtetty: A. E. Lindström.

Pieni sanomain myyjä.

Kylmä ja raju pyry-ilma ja vihainen itätuuli oli harjottanut käveliät kaduilta melkein puhtaiksi. Mutta pieni Susu-parla oli kuitenkin käynyt pitkät matkat tänä iltana, koettaakseen saada ostajia muutamille sanomalehdille, joita kantoi kätkethinä taskinsa povessa, estääksensä niitä kastumasta. Hän käveliverkassensa suurten torien poikki ja kun hän katsoi ylös aukkuniin, joista valo loisti varjostimien läpi, tunsi hän it-

jensä vieläkin wilustuneemaksi. Ker-
 ran lykkäsi hänen itäisensä poika affu-
 nanwarjoistinta vähän siwulle, niin että
 Susun sopi katsoa huoneesen sisälle, jos-
 sa kaiikki näytti hänestä itäänkuin ou-
 doksi maailmaksi: onnellinen perhekunta
 istui aterialla ylöllisen tee-pöydän ää-
 ressä. Roto, ystäwyys, rakkaus, lepo,
 ruoka, lämmin — kaiikki, mitä Susulta
 puuttui, löytyi siellä. Mutta tuo iloi-
 nen poika katosi pian affunasta, peite
 vedettiin taas sen eteen, ja haikealla
 mielellä hawaitti Susu seisowansa ulko-
 puolella. Hän lähti nyt käwelemään
 kaupungin köyhempään osaan ja huuteli
 woimansa takaa, että hänellä oli jano-
 malehtiä myytävänä, tunnes paha yst-
 vän köhä waati häntä waihenemaan;
 mutta ei kukaan ostanut.

Wäshneenä käymisestä ja peräti e-

pätoivosja asiansa menestymisestä is-
tui Susu eräälle kynnyselle lewäämään
ja katseli wastapäätä olemaan alkunaan.
Siinä ei ollut minkäänlaista peitettä,
jonka tähden Susun hywin sopi nähdä
kaikki, mitä siellä sisällä tapahtui. Muu-
tammat lapset katseliwat paistinpannua,
joka kiehui tulella. Tee-kastulli kiehui
totosja ja kupit ikäänkuin odottiwat sitä
pöydällä. Samassa tuli isä kotiin ja
lapset kiiruhitiwat häntä vastaan terve-
tuliaisiansa lausumaan. Susu mieles-
tänsä melkein kuuli nuot ystävälliset
tervehdykset, ja tuntui hänestä juuri
kuin olisi saanut maistaa paistia ja läm-
mitellä iloisen walkean paisteella. Mut-
ta hänen isänsä ja äitinsä oliwat kuol-
leet ja itse oli hän ulkona pakkasessa.

Wihdoin nousi hän ylös lähteäk-
sensä eteenpäin, tietämättä mihen. Rau-

impana latu-solulan warrella näkyi jonkun omen olewan raollansa, ja kirkas walkea loisti sieltä ulos. Hän päätti mennäksensä sinne. Hän meni owelle ja kurtisti sisälle: wilkas walkea wälkyi räiskyen pesästä. Huoneessa oli kirjotuspöytiä, penkkejä, kirjoja ja kiwitaulusia ja vähäinen poika-joukko, kaikkie räähkyiset kuin hän itsetin. Oli siellä myös vanhempikin mies, joka näytti niin hywänlaitaseksi ja puhutteli poikaurakkoja ystävällisesti.

Jusu odotti siksi että koulupojat menivät matkoihinsa ja astui sitte sisälle. Hän ajatteli, että se oli koulu, vaikka hän ei koskaan ollut nähnyt semmoista, ja toivoi, että opettajan piti ostaman häneltä sanomalehti, jonka vuoksi hän otti laskinsa pois päästä, pyyhki

keltaiset hiukset filmiltänsä ja sanoi tarin-
ten sanomaa: "Toinen painos, ainoas-
taan kaksi äyriä." Herra Raukosen kää-
ntyi ympärinsä, katsoi surkutellen wiisus-
tunutta poikaa ja talutti hänen istu-
maan valkean paisteelle, ja ostettuaan
sanoman istui hän pojan viereen.

"Käywätkö sanomas kaupaksi?" kysyi herra Raukosen.

"Käywät ne välistäin, mutta ei-
wät semmoisina iltoina kuin nyt on",
vastasi Susu.

"Mistä olet kotoisin, poikaseni?"

"Ei minulla ole kotoa enää, isä ja
äiti ovat kuolleet."

"Mutta missä asaat öisinä?"

"Wäliin toisessa ja wäliin taas toi-
sessa paikassa, kuin ilmanlaatuakin on

ja vuodenaika. Tämminöisessä ilmassa hynnykset eivät ole hyviä maatakseni, ja muuten herättää polisi alinomaa pauhaamisellansa: "Mene tiehesi." Minä ansaitsen kuitenkin rehellisesti leipäni enkä warasta koskaan. Mitäni ei olisi sitä jaltanut, ja minä toivon, etten ikinä päiwinä, niin kauan kuin elän, tule sitä tekemään."

"Taidatkos lukea?"

"En, mutta kyllä olisi hyvä osata lukea sanomalehtiäni. Minä tunnen ne ulko-muodolta ja arwaan välistäin vähän niitten sisällönkin, kun kuulen toisten poikain niitä lukevan. Tahtoisin minä, että kumminkin tawaamalla saisin sanoista jotakin selkoa. Mitä taiksi lukea. Hänellä oli suuri kirjja kauniissa kansissa, se oli hänen siallansa, kun

hän kuoli, mutta isä myi sestä sen että hänen formuksensa, eikä meillä ollut sitte enää koskaan mitään kauniista kotona."

"No, Susu, jos tulet tänne minun tyköni joka ehtoo, niin opetan sinun lukemaan, ja kun olet oppinut, niin tahdon antaa sinulle semmoisen kirjjan, joka äitillääsi oli, sillä minä luulen että se oli raamattu. Oletkos koskaan kuullut luettavan raamattua kirjossa?"

"En, en minä koskaan kirjossa käy. Ei se olisi sowelesiasta mennä sinne tämmöisissä räähyaatteissa. Kerran aikaa, kun me asuimme maalla, kävin minä kirjossa äitini kanssa; weisu oli suloisesta, mellein kuin lintuin wiserryksessä. Äiti puheli myös usein minulle siitä kodoista, johon hän meni, mutta en minä sentään oppinut tuntemaan

tietä sinne, eikä kukaan ole sittemmin puhunut minulle siitä."

"Jusu, minä tahdon osottaa sinulle tien sinne onnelliseen maahan, johon äitisi on mennyt."

"Ah, taidatteko sen tehdä?" huusi poika, ja silmänsä välähtelivät ilosta ja hänen muuten kalpeat kasvosensa hohdivat heleästä punotuksesta.

"Jusu, yksi ystävä löytyy, mutta ainoastansa yksi, joka taitaa johdattaa sinua äitisi kotiin. Sen ystävän nimi on Jesus Kristus. Jesus merkitsee Vapahtaja, sillä Hän tuli etsimään ja vapautamaan kadonneita. Sinä ja minä olemme syntisiä ja niinmuodoin kadonneita, niin kuin matkamiehet, jotka ovat ehtyneet oikialta tieltä, tahti niin kuin tuo-

lemaan tuomitut wangit. Mutta Sumala on sulasta rakkaudesta ja laupeudestaansa lähettänyt ainoan poikansa maailmaan meidän tähtemme; ja Jeesus on nöyränä mennyt kuolemaan edestämme."

"Se on mielestäni katteraa, että Hän on mennyt kuolemaan", lausui Jusu, ja kaskoihinja kuitantui taas entinen murheen muoto. "Minä luulin teidän tahtovan sanoa, että Hän taisi osottaa minulle tien äitini luoksi. Minä olisin tahtonut päästä Hänen tykönsä tänä iltana."

"Kyllä saatatkin päästä, poikaseni. Herra Jeesus elää taas ja kuulee sinua, jos rufoilet Häntä. Hän on astunut ylös taitaansen ja on halukas ottamaan sinua luoksensa. Käännä waan Hänen puolehensa."

Herra Raufonen otti nyt uuden Testamentin esille ja luki siitä Wapah-
tajan omat sanat kadonneesta lampaasta
ja hyvästä Paimenesta. Sitte tarttui
hän Jusun käteen ja lankefi polwillensa
hänen kanssansa. Hän rukoili hartaas-
ti, että Jumala Kristuksen tähden osot-
taisi tälle köyhälle pojalle tien taiwaa-
sen ja antaisi hänelle armoa waelta-
maan sitä myöden. Se oli ensimmäinen
kerta kun Jusu oli koettanut rukoulla.

Sillä wälin oli walkea palanut
loppuun pesäksä. Nyt oli aika sulkea
kouluhuoneet ja mennä kotiin. Mutta
mihempä Jusun oli mentävä? Kentiesi
johonkuhun mitättömään portinwajaan.
Herra Raufonen päätti, ettei niin enää
saisi tapahtua. Hänen mieleensä joh-
tui eräs kristillinen pariskunta, jonka

ainoa lapsi hiljakkoin oli kuollut, ja ne hyvät ihmiset antaisivat warmaan Susulle makuu-sian jossakin huoneensa lounkkaassa; herra Raukosen itse aikoi maksaa vähän hyrryä tuon orpo-paran puolesta. Hän kävi siis yhdessä Susun kanssa muutamat kadut eteenpäin, kunnes tulivat ovelle, jota kolkuttiwat. Nuo vanhat ihmiset, jotka ensin suuresti ihmettelivät, mitä räähkoulun oppettajalla näin myöhäseen piti oleman asiaa, suostuivat kohta hänen ehdotukseensa ja lupasivat rakastaa ja hoitaa tuota pikku poikaista niin kuin se olisi heidän oma pikku Jaakkonsa. Tässä asui Susu sitte useat vuorokaudet. Päivällä käyskenteli hän niin kuin ennenkin kaduilla ja myi sanomalehtiä, mutta illalla oli hän räähkoulussa. Hän ei koskaan laiminlyönyt kertoa hoitajalleen

ja, jota hän kutsui iso-äitinsä, niitä pyhän raamatun paikkoja, joita oli op-
 pinut siellä, ja sitä kalliista tietoaan-
 siitä tiestä taivaaseen, joka on avoimma
 kaikille uskon kautta Herran Jeesuksen
 kuolemaan ja ylösnousemukseen; ja hän
 rukouksella joka päivä: "Herra, opeta
 minua käymään sinun tietäsi." Lapsel-
 linen tunnustuksensa ja hartaat ruko-
 uksensa tuottivat runsaan siunauksen ko-
 tolaisilleen. Mutta Jusu tuli päivä
 päivästä yhä heikommaksi, ja hänen ystä-
 vämiesä kävi tuossa vanhasa ystä-
 samaisa koto hoidot. Köyhä vaimo
 ja miehensä hoitivat ja holhoivat häntä,
 minä hellimmin ja parhain taivivat, ei-
 wätkä missään muotoa ottaneet vastaan
 vähintäkään palkintoa siitä. Viimein
 hän ei enää jaksanut mennä kouluunsa.
 Levottomana hänen pois-olonsa lähti

opettaja kerran illalla katsomaan häntä. Susu makasi olkivuoteellaan huoneen nurkassa. Hän oli vaipunut unen horrokseen, mutta ystäväänsä tuttu ääni herätti hänen, ja kohottain molempia heikkoja käsiänsä ylös, huusi hän: "Oh, rakas opettajani, nyt näen minä tien, se on aivan avoimena minulle ja niin lyhyt. Hyvä paimen tulee kantamaan minua, elshnyttä lammasta, kotihin, sillä heikko kuin olen en jaksa omin voimin mennä. Saa, äitini, minä tulen. — Säätkää hyvästi! Teidän pitää kaikkein pian tuleman perässä. Iso-äiti, älkää unhottaka tietä."

Se ei ollut uni, vaan tuolema, joka otti Susun syliinsä.

Turussa, 1870.

G. W. Wilén'in ja Kumpp. kirjapainossa.